

[Udenrigsministeren]

Der er tale om et synspunkt, der er lige så aktuelt nu, som da samarbejdet blev grundlagt lige efter krigen med henblik på at undgå fremtidige krige i Europa.

Der er tale om en langsigtet proces, for vi må jo ikke glemme, at formålet med EF-samarbejdet i høj grad er at sikre, at historien ikke gentager sig. Det lå bag den franske forsoningspolitik over for Tyskland i den umiddelbare efterkrigstid. Det er grundtanken bag Forbundsrepublikkens vision om tysk enhed under et europæisk tag. Og det må være grundtanken i dansk Europapolitik i 1990'erne. Derfor må vi styrke EF-samarbejdet.

Vi må styrke EF-samarbejdet på flere måder. Vi må fortsat styrke bestræbelserne for at gennemføre det indre marked, og samtidig må vi arbejde på at fremme det økonomiske og det monetære samarbejde. Økonomiministeren vil efterfølgende komme ind på dette centrale emne, som jeg ikke skal omtale nærmere.

Dernæst må vi arbejde for, at den såkaldte sociale dimension af det indre marked bliver styrket. Den er vigtig; den udgør en ny sokkel, hvorpå samarbejdet kan videreudvikles.

Regeringens holdning til disse spørgsmål bygger på Folketingets dagsorden af 30. november 1989. Det var en god dagsorden, og der var bred enighed om den.

Et vigtigt element i den danske holdning er, at EF skal være et åbent fællesskab. Derfor er det med stor tilfredshed, at regeringen noterer sig, at der blandt medlemslandene er en voksende forståelse for nødvendigheden af, at vi på den kommende regeringskonference også drøfter forholdet til tredjelande. Der er efterhånden enighed om, at det ikke vil være holdbart at begrænse forhandlingerne til den økonomiske og monetære union, for når Europa undergår fundamentale ændringer, må Fællesskabet nødvendigvis forholde sig hertil på regeringskonferencen.

Vi er nu inde i en forberedelsesfase til regeringskonferencen, hvor medlemslandene kommer med deres forslag til dagsorden, og regeringen har naturligvis fremført synspunkterne fra Folketingets dagsorden, hvori vi fastslog, at regeringen skal arbejde for, at der bliver indført flertalsafgørelser i forbindelse med fastlæggelse af minimumsregler på områder som miljø og arbejdsmarkedsspørgsmål.

Andre lande har udtrykt ønske om at drøfte spørgsmål om institutionelle reformer, og en af overskrifterne til disse forslag er en reduktion af det, man kalder det demokratiske under-skud, og forslagsstillerne tænker her særligt på større beføjelser til Europa-Parlamentet. Et andet emne bør være ønsket om en større åbenhed i EF's beslutningsprocesser.

Regeringen finder det naturligt, at man overvejer at tilpasse hele beslutningssystemet, så det tager højde for den kommende udvikling, herunder også de udvidelser af medlemskredsen, som vil ske i løbet af 1990'erne. Det er klart, at der så må ske ændringer, hvis systemet skal fungere med flere medlemmer; det er nødvendigt at opretholde den indre dynamik for at bevare den ydre kraft.

De emner for regeringskonferencen, som lå i Folketingets dagsorden fra november, vedrører da også netop denne emnekreds. Det gælder både tanken om flertalsafgørelser og EF's forhold til tredjelande; så vi kan sige, at vi fra dansk side har været på forkant med udviklingen på dette område.

Flere medlemslande er kommet med det synspunkt, at regeringskonferencen bør indkaldes tidligere for dels at holde dampen oppe i integrationsprocessen og dels at tage højde for nogle af de problemer, der jo helt naturligt vil flyde af tysk enhed. Regeringen ser positivt på sådanne forslag, da vi mener, at det er i vores grundlæggende interesse at styrke samarbejdet.

Udviklingen i Tysklandsspørgsmålet – og dermed i processen hen imod tysk enhed – foregår ikke i noget vakuum. Tysk enhed må og vil ske inden for en europæisk ramme – det er en kendsgerning – men den har en konsekvens, for ønsker man, at tysk enhed skal udmøntes inden for et europæisk samarbejde, må man nødvendigvis arbejde for at styrke dette samarbejde.

Vi skal opbygge et nyt Europa – et Europa, der kan overvinde tidligere tiders konfrontation, og som solidt kan bære nye tiders samarbejde over en bred front, og det kræver nytænkning på alle områder.

Med udsigten til et forenet Tyskland er vi også blevet præsenteret for den betragtelige udfordring at skulle gå på tværs af de etablerede sikkerhedsmæssige strukturer i Europa, for det delte Tyskland og det delte Berlin er jo selve sindbilledet på den militære og ideologiske deling af Europa, som blev arven efter anden verdenskrig.